

Nofre Riera Frau, sempre en el nostre record

Per Maties Adrover

Nofre Riera "Menotti" ens va deixar inesperadament dia 4 de gener, a l'edat de 63 anys. La seva marxa va ser molt sentida per tot el futbol balear. En Nofre ha estat una peça vital per donar a conèixer tot el que passa al futbol de ca nostra gràcies a la creació de la web futbolbalear i tota persona vinculada al món del futbol segur que el coneix i té un bon record d'ell.

Tenc entès que li posaren «Menoti», per l'entrenador argentí César Luis Menotti que va entrenar a Maradona en el Barça i que li deien «el flaco» i com ell estava molt prim d'aquí li ve el sobre nom de Menotti.

Com no podia ser d'altra manera ell va ser un dels protagonistes de l'història de l'esport a Santanyí Ràdio. A continuació vos oferiré algunes de les seves manifestacions a una xerrada que tingué lloc el mes de gener de 2010 que ens servirà per recordar-lo,

La carrera com jugador d'en Nofre va ser curta "Vaig jugar fins a juvenil, llavors en vaig anar a estudiar a Palma. Com futbolista vaig jugar molt poc".

Anem a conèixer els motius perquè en Nofre se va fer entrenador: «La culpa de que jo fos entrenador la té un conxo meu, el pare d'en Nofret. El conxo Nofre em va embolicar aquell temps a la directiva de l'Olimpíic per ajudar-li amb el material. Vaig estar un any o dos amb en Rafel Sureda de president i me va encalenticir: per què no

te fas el carnet d'entrenador? No m'havia fet mai l'idea de ser entrenador, anava al futbol perquè m'agradava i a més jugava el meu germà. Vaig decidir fer -me el carnet de juvenil, que per cert el me va pagar el Manacor amb la condició que havia d'entrenar un any per ells»

I arriba l'oportunitat d'entrenar a un equip : «L'any vinent en Rafel Sureda va deixar l'Olimpíic i me va alliberar del compromís i aquell any vaig fitxar pels juvenils dels Porto Cristo (temporada 1983/84), al mateix temps que me feia el carnet de regional.. Aquell any de juvenils amb n'Andreu Vecina varem fer una gran campanya entrant en competència amb el Manacor. A la segona volta varen

Porto Cristo 87/88 Drets: Sánchez Tomás, Pedro Galmés, Mariano, Mira, Damià, Toni Crespo, José Manuel, González i Nofre Riera (entrenador). Acotats: Dubi, Pascual, Pep Piña, Gostí, Mas i Joan Riera.

Barracar 86/87: Va acabar tercer classificat amb 28 punts. El campió fou el Sencelles amb 32 p. seguit de Sineu amb 31. El Barracar va marcar 42 gols I en va encaixar 23.

cedir tres juvenils a l'Olímpic de divisió d'honor i varem acabar segons. La temporada següent vaig tenir l'ocasió de fitxar pel Badia de tercera divisió. Jo estava de segon amb en Luis Cela i als deu partits, per coses del futbol, el varen cessar i me vaig quedar de primer entrenador mentre en cercaven un altra. Començarem a guanyar i guanyar estant onze setmanes seguides, fins que ho vaig deixar perquè me tenia que fer el carnet de nacional. Hi havia unes proves d'accés a on hi havia 4 places, entre la meua dona i el preparador físic Pepe Del Cerro me convenceren per anar-hi. Jo m'ho vaig agafar com una experiència més i vaig acabar el segon i me'n vaig anar a Madrid mentre Pedro González, que va deixar de ser jugador, va agafar la direcció del Badia. A Aquell equip hi jugaven en Martí Munar, en Pep Sansó, en Miquel Bestard, tots després triomfaren com entrenadors.

Després que el Cala d'Or ascendís a segona regional amb en Juan Seminario a la banqueta arribà l'oportunitat perquè Nofre entrenàs l'equip caladorer la temporada 85-86: «Una vegada vaig arribar de Madrid amb el títol de nacional la meua dona me va dir que hi havia uns senyors de Cala d'Or que volien xerrar amb jo i vaig anar a parlar un vespre amb en Pepe «El gallego, va ser molt bo d'arreglar el tema, aprofitant per dur una cotxada de manacorins, entre ells el meu germà Joan i en Guillem Quetgles».

Delseu pas pel Cala d'Or guarda un grapat d'anècdotes: «Record que vaig fitxar en diumenge i vaig començar a entrenar en dilluns amb un equip completament nou per jo i el diumenge vinent jugàvem contra el Santanyí, que havia pujat a tercera divisió, perquè el batle volia saber quin era el millor equip del terme i varem jugar dos partits. Me record que, a pesar que el Cala d'Or tenia molts bons jugadors, hi havia molta diferència entre les

dues plantilles. Després d'una setmana entrenant arribam a les casetes a Santanyí i començ a demanar tu de que jugues a cada un i les vaig anar col·locant, quedant els quatre darrers a la banqueta. Varem perdre ben perdut per sis o set. La setmana vinent jugàvem a Cala d'Or. El president en Pepe me va dir que hauríem de fer un bon paper per animar la campanya de socis i li vaig dir no passis pena, posa el partit prest, sobre les dues del mig dia i no reguis el camp, que aleshores era de terra. Varem fer una curva de super compensació aquella setmana i li guanyarem, això si els jugadors acabaren fets pols».

Així com anam recordant el pas pel Cala d'Or en Nofre va recordant altres anècdotes: «Vaig tenir un jugador que venia del futbol base del Betis, al que deien «Lalo», era molt «cachondo» i tenia molta qualitat, sempre li deia «échale huevos», una vegada se me va girar i me va dir «mister si le he echado hasta la yema».

No tot era color de rosa: «La pressió era molt forta, mostra d'això es que a un partit que guanyarem 0-1 fora camp entraren a les casetes el president i el vicepresident i ens demanaren si ens havíem guanyat el jornal. Reprèn el

FORN I QUEVIURES

ADROVER

Rafel Adrover, 5 Tel. 971 16 70 67

El capità de l'Artà en Jaume Bisbal amb en Nofre

camí de les anècdotes: *«jugava amb noltros en Pep Salas, que era un poc sort i abans de començar els partits ho dèiem a l'arbitre, que si ell xiulava i seguia la jugada era perquè era sort. Record que el seu pare li havia comprat un aparell nou que havia sortit a Sant Sebastià per posar-se a l'orella, era molt petit, molt sensible i va venir a un partit molt content perquè l'estrenava i quan va arribar el descans l'aparell se li havia embossat per la suor i no se li va ocórrer altra cosa que deixar-lo sobre la camilla del massatgista amb la bombilla encesa per la calor i quan va acabar el partit arribarem a les casetes i pareixia un caramel de cafè amb llet fus. I no podem acabar el rosari de les anècdotes sense explicar-na una d'en Lobato: «Un dia que teníem un partit complicat no se me va ocórrer altra cosa que agafar «el negro» i li vaig dir veus aquella persona que hi allà, és un del Mallorca que ha vingut a veure-te jugar. Se va sortir, va marcar dos gols i me va demanar creus que li he agradat? I li vaig dir que era broma i encara m'encalça».*

En Nofre, que havia agafat el Cala d'Or amb l'objectiu d'ascendir a primera regional ho va aconseguir. Quedaren

campions amb 51 punts, quatre més que el C.E. Algaida i C. F. Cafetín. Varen ser els màxims golejadors amb 97 gols, 24 més que el Cafetín segon màxim golejadors i encaixaren 29 gols, un manco que el Collerense. *«Va ser un any preciós. Vaig passar molt de gust, però vaig tenir molta pressió perquè teníem molt bon equip i era per guanyar la lliga i ascendir».*

Anem a descobrir perquè no va continuar al Cala d'Or: *«No vaig seguir a Cala d'Or perquè em vaig cansar de fer camins. A aquella època donava classes d'educació física a Es Canyar durant el dia i després entrenar els vespres se me va fer llarga la temporada».*

Després d'entrenar la temporada 86/87 al Barracar a tercera regional va fitxar pel Porto Cristo a on va estar dues temporades. Pau Más, autor del llibre «inici del futbol a Porto Cristo» ens descriu que *«Nofre com entrenador era un cul inquiet. Com persona era molt estimat, a més d'un bon amic».* La 87/88 va quedar segon (44 punts) darrera el Cala d'Or (48). El Cala d'Or va ascendir directament a tercera divisió i a la lligueta el Felanitx que va quedar primer davant el Porto Cristo. L'any vinent el Porto Cristo va acabar quart, però va ascendir al quedar primer a la lligueta. *«Amb jugadors il·lustres com Tauleta, Jaume Mut, el seu germà Miquel».*

La 91-92 va entrenar l'Artà a primera regional, quedant a la posició 15 amb 29 punts, per davant el rival Escolar que acabà amb 25 punts, el campió fou el Génova. En Jaume Forteza, jugador a les hores de l'Artà recorda l'anècdota que: *«un dia en Nofre va dur al seu fill Joan a un entrenament amb una moteta de cros aprofitant per donar voltes al camp alçant molta pols durant l'entrenament».* La 92/93 va entrenar el Petra Juvenil, quedant campió de primera DA (la primera se va desdoblar amb quatre sub grups de vuit equips i el Petra quedà primer dels vuit equips d'abaix). Miquel Quetgles, aleshores jugador del Petra ens recorda que *«la feina d'en Nofre en el Petra va ser una revolució. Va intentar implantar un sistema de joc fins aleshores desconegut i que ell anomenava WM. Consistia en col·locar els 10 jugadors de camp formant aquesta figura: 3 centrals i 4 pivots col·locats en quadrat (2 defensius i 2 ofensius) i 3 atacants. La idea va causar sorpresa dins el club i l'equip ja que l'aspecte tàctic era secundari i tradicionalista. No només l'aspecte tàctic va ser nou; també l'aspecte físic ja que aquell any la pretemporada va ser diferent. Res de voltes al camp per agafar fons ni res del que s'havia anat fent tota la vida. Pilota, pilota i pilota i córrer distàncies curtes... En resum idea general molt bona, però els executors, no tant»*

La 93/94 va entrenar el Porto Cristo a preferent, i la 94-95 el Porto Cristo primera regional, la 96-97 va aconseguir l'ascens a segona regional amb l'Artà acabant segon classificat amb 64 punts, un manco que el campió Marratxí, tenint el segon millor registre golejadors amb 107 gols, dos manco que el Poblense. La 97/98 va entrenar al Badia a preferent, acabant a la posició 20 amb 10 punts.

Instal·lacions
SON MARIMON

ELECTRICITAT - TELECOMUNICACIONS - ANTENES TV
AIRE CONDICIONAT - FONTANERIA

Camí de Son Marimon, s/n Tel. 658 817 396
07691 S'ALQUERIA BLANCA Tel/Fax 971 164 211

C.E. Artà temporada 97/98: Drets esquerra dreta: Joan Nicolau (encarregat material), Tomeu Cursach, Juan Antonio Genovard, Mateu Arrom, Jeroni Bisbal, Sebas Donoso, Joan Cursach, Joan Mascaró, Nadal Capó, Pep Canet, Sebastià, Sebastià Massanet i Juan Antonio Amer.

Aseguts: Pere Domenge, Miquel, Guillem Ferragut, Lluís Torreblanca, Carlos Torres, Jordi Caldentey, Toni Nadal, Julià Massanet, Joan Gayà, Damià Bisbal i Nofre Riera (amb ell està el seu fill Joan Riera)

La 02/03 el Cala Millor Juvenil, acabant a la posició 13 amb 31 punts i la 03/04 al Petra a segona regional acabant a la posició 13 amb 41 punts, aquell any el CE Alqueria acabà quint amb 57 punts (segons informació facilitada per el Comité Balear d'entrenadors).

«Va arribar un moment que per motius familiars i laborals ho vaig deixar perquè m'era incompatible. Ho vaig passar molt be, ho vaig disfrutar i ho vaig enyorar., però quan vaig arrancar la web de futbolbalear vaig passar a una nova etapa», explicà Nofre.

En Nofre, a part d'entrenador ha estat lligat al món del futbol per diverses tasques: «Vaig ser dos anys «ojeador» del Barça i un any del Vila-Real, també he estat

amb el Sevilla amb en Monchi, Pablo Blanco y Luque». Ens recorda alguns fitxatges que no se acabaren de formalitzar: «Varem estar a punt de fer el fitxatge de N'sue pel Sevilla quan era cadet. Se va desplaçar Luque a San Sebastià quan Emilio jugava allà el campionat d'Espanya amb la selecció balear. També en Dani González va estar a punt d'anar al FC Barcelona abans de fitxar per l'Udinese»

I no acaba aquí la seva vinculació amb el futbol: «Vaig anar varis anys a les fases finals amb les seleccions balears lo que te facilita conèixer molts de jugadors d'altres comunitats autònomes, entrenadors i gent de les federacions. Això te dona que segueixes dins el món del futbol sense estar activament entrenant un equip». L'oportunitat de treurer-se el carnet d'entrenador nacional li va propiciar conèixer gent important del món del futbol: «Quan vaig treure el carnet de nacional a Madrid hi havia un centenar d'entrenadors i vaig coincidir amb en Quique Costas, Charlie Rexach, Chechu Rojo, entre altres . Me varen quedar dues assignatures pendents i vaig haver d'anar a Bilbao a recuperar i allà vaig trobar en Del Bosque, Amorortu, en D'Alessandro, que ara surt al chiringuito, amb el que vaig fer molt bona amistat. Tot això te dona unes relacions que les has anat mantenint. Per exemple en Rodolfo que va estar 12 anys al Barça B juvenil va fitxar pel futbol base del Liverpool i seguim mantenint contacte quan ve de vacances a Mallorca».

Nofre Riera i futbolbalear

*Per Chus Tamurejo Redactora de futbol balear
Directiva de la FFIB responsable del Futbol Femení*

Nofre Riera ha estat l'impulsor de la web futbolbalear, el seu objectiu era donar-li visibilitat i protagonisme al futbol modest de la nostra comunitat, i va ser el primer a crear espai per al futbol femení i les seleccions de les Balears. Penso que Nofre Riera hauria de tenir un gran reconeixement pel món del esport en general i del futbol en particular per la gran tasca realitzada a favor del creixement, promoció i desenvolupament del nostre futbol, va ser un gran visionari al creure en el Futbol Femení, no s'ho va pensar dues vegades a apostar per ell i que formés part dels continguts de la web, deia que *"sense elles els nostres continguts no estaven complets"* i el temps li va donar la raó quan ningú no es va preocupar pel futbol femení ell li va donar el seu lloc donant-li protagonisme i visibilitat, per la qual cosa podem dir que futbolbalear ha estat, és i serà un gran altaveu per a la dona dins del món del futbol. Ha passat poc més d'un mes de la marxa i tinc la sensació d'un buit enorme, em falta aquesta trucada preguntant si tot va bé, si necessito alguna cosa, o el poder trucar jo per preguntar-li, en definitiva el suport que em donava com treballadora de futbol balear, sé que el temps cura les ferides, però per mi se n'ha anat un gran amic al qual li dec molt, mai no li agrairé prou bé que s'ha portat amb mi al llarg dels anys de conèixer-nos, sempre el portaré

Primer viatge d'en Nofre amb les seleccions Balears amb na Chus Tamurejo

al meu cor i per això espero estar a l'alçada del que va ser la nostra amistat corresponent-li amb el mateix tracte i els mateixos sentiments cap a la seva família ara trencada de dolor per la seva absència. Sé que allà on estigui tindrà muntada una gran tertúlia futbolística, li encantava parlar de futbol ja que aquest esport ha format part de la seva vida des de molt jove al moment del seu adéu, se n'ha anat una gran persona, que sempre va estar disposat a ajudar, va ser un gran company que ha deixat una gran empremta, un enorme buit entre tots els que el coneixíem i un gran llegat "la seva web" que intentarem fins i tot millorar en favor de la memòria, segut que que estaria content i orgullós.